

I Rajastans ørken

Blandt kameler og kongelige

Her i den indiske delstat, Rajasthan, har der i mange hundrede år været lokale konger (som kaldes Maharajaer). De har ikke været mindre krigeriske end hvad vi også kender fra den europæiske historie, og har i tidens løb bygget nogle enorme forter af solide materialer fra den stenholdige undergrund. Jeg er nu i Jodhpur, som er mit tredje stop på turen gennem Rajasthan, og det ene fort har overgået det andet.

Jeg besøgte det lokale Mehrangarh Fort i dag, og en glimrende lydguide fortalte undervejs om fortets historie:

- Om mærkerne efter kanonkuglerne ved indgangsporten, og hvordan fortet modstod presset og aldrig er blevet indtaget med magt (derimod er det engang ved kvindeligt lykkes en enke at få en anden familie på tronen).

- Bærestolen i sølv, som var en gave fra den indiske hersker, og som krævede

12 mand til at bære kongen.

- De små lerbåndtryk ved porten, hvor ligfølget bar tidligere maharajaer til den obligatoriske brænding, og hvor deres koner (jeg fotograferede en plade med 31 aftryk) formodedes tavse at sætte sig på bålet og uden en lyd lade sig fortære af ilden sammen med deres afdøde mand.

- Om de mange paladser i paladset, hvor der foregik kroning, forhandling om tvister, underholdning (især kvindelig) af maharajaen - og de specielle afdelinger for kvinderne. Her var det interessant at høre den nuværende maharajas mor på lydbåndet fortælle om sin barndom, medens familien stadig bøde på fortet. Hendes beretning blev naturligvis ikke mindre interessant af, at jeg netop i går "næsten"

rørte hende og hendes søn, den nuværende Maharaja Gaj Singh, da jeg var til hestepolo.

Jeg bor nemlig på et mindre hotel (en slags privat villa med 6 værelser), hvor ejeren er en ung mand, der arbejder som advokat, og som åbenbart kender de bedre kredse her i det meget opdelte indiske system. Han havde inviteret mig med til polo, og vi fik da også plads på de opstillede plastikstole, hvor der på forreste række sad forskellige notabiliteter, som bl.a. de norske og svejtsiske ambassadører med familier - samt Maharaja Gaj Singh! Der var konstant bevægelse omkring Maharajaen, idet tjenere bar ind og ud af te (formoder jeg). Ikke tidligere har jeg set indere bevæge sig så hurtigt.

Opvarmningen til kampen var en omgang polo på cykel, men derefter kom de

flotte heste og deres ryttere ind på den store bane - nok lidt større end en fodboldbane. Det blev en underholdende kamp, og bagefter overrakte Maharajaen præmier til begge hold. Hver gang en spiller kom for at hente sin præmie, så bøjede han sig først og rørte let ved Maharajaens højre knæ. Jeg var ganske tæt på, for jeg blandede mig med de mange fotografer og anden presse.

Bagefter underholdt Maharajaen de finere gæster (jeg blev dog ikke inviteret) med champagne og snitter i de opstillede telte med fine tæpper på den støvede jord. Bag teltet stod hans store Mercedes, hvori moderen sad, og ved siden af holdt en flot gammel Buick cabriolet, som forekommer at ligne den Præsident Roosevelt kørte rundt i.

Ørkentur

Julen og min fødselsdag tilbragte jeg i ørkenen - altså det tidspunkt hvor den forfærdelige katastrofe indtraf i det Indiske Ocean - og jeg mærkede intet til rystelserne. Jeg havde hyret en kameldriver, og da der ikke var andre turister på dette tidspunkt, så var der kun os to samt hans søn og kamelen. Den første times tid red jeg på dyret, men jeg tror den var gravid, for mine ben strittede ukomfortabelt langt ud til begge sider. Derefter tog jeg plads på den tohjulede vogn, hvor kameldriveren sad, sammen med kamelens store sæk med hakkelse, en dunk med vand, samt vores egen noget mere beskedne sæk med mad og grej.

Efter den voldsomme trafik og forurening i de store byer, så var det dejligt fredeligt at trille stille rundt i ørkenen. Det hele foregik på bedste beduinmaner, og vi holdt hele tiden udkig efter visne grene eller træstykker, så vi havde forråd til at lave mad på et bål. Kameldriveren var meget omhyggelig med, at vi kun tog udgåede grene, da de levende træer og buske jo er deres fremtidige forsyning.

Mælk købte vi i en lille ørkenlandsby, så vi også kunne få den uundværlige te. Her på egnen der laves den af teblade og sukker kogt i mælk - uden vand. Vi hyggede os omkring bålet efter at solen var gået ned, og hvor det begyndte at blive koldt, og jeg glædede mig til aftenmaden.

Desværre havde kameldriveren glemt at medtage olie til at stege grøntsagerne i (stort set alle er her vegetarer), så han måtte røre karryen op i vand. Den ret vil aldrig blive et hit på de danske juleborde, og tankerne gik til andestegen (og brændeovnen) derhjemme i skoven.

Kameldriveren frøs med anstand, men jeg så ham dog holde de bare tæer direkte ind i ilden, så hans fødder blev sodede. Heldigvis havde jeg min dunsovepose med, så jeg havde det fint om natten - med fuldmåne og tusinder af stjerner som himmelseng.

Men ellers er jeg ved at finde ud af maden, for der findes faktisk særdeles lækre vegetarretter. Frokosten er som

regel små snacks, som sælgerne tilbereder på deres 1 m² store "restauranter" i gaderne: Et vaskefad med en moset grønsagsmasse, et fad med en krydret tynd melblanding og så en stor wok med en sort olie (der muligvis engang har haft en anden farve). En klump grønsagsmos dyppes i melsuppen og smides så i olien. Efter nogle minutter er den gylden og smager faktisk rigtig godt.

Det er ikke noget der gør stort indhug i rejsebudgettet, for de koster 75 øre stykket - og jeg kan max. spise to. Som luksus har jeg et par aftener fået et stort fad med 7 forskellige krydrede grønsagssovs, 3 slags fladbrød (til at skovle maden op med) samt en skål med dessert. Men flest stjerner har jeg dog tildelt en restaurant i min forrige by, Jaisalmer, hvor jeg fik kødstykker (får) i en krydret og flødelegeret spinatsovs - bedre fås det ikke.

Og lige til sidst: Jeg har været i biografen et par gange og set indiske film - der er ikke sparet på udstyret, og der er flotte kostymer, masser af sang og dans - og med kærligheden som det bærende tema. Jeg kan naturligvis ikke forstå hvad de siger, men filmene varer 3,5 time, og da handlingen er meget begrænset, så tror jeg nok at jeg har forstået meningen.

Publikum lever ivrigt med - især filmen i aftes, der omhandlede konflikten med Pakistan, og hvor der blev jublet vildt når den indiske helt gav sin modstander en verbal eller mere korporlig afklapsning. Det endte dog i nogenlunde fryd og gammen, og den pakistanske pige fik lov at beholde sin indiske officer.

Til slut vil jeg ønske jer alle et rigtig godt nytår.